

Rozhlasová reportáž - Jindřich Malý – přepis scénáře

Vojta: „Jindřich Malý se narodil v roce 1957 v období tuhého komunismu. Od dětství velmi silně vnímal, že žije v nesvobodě...“

J. Malý: „Jednak jsem takovou tu rodinnou paměť, to znamená děda v kriminále, protože ho komunisti zavřeli. Pak najednou přijely ruský tanky a (kolik je vám kluci ? **13, 14**) no nám bylo 11 a strašně rychle jsme dospěli, protože jsme zažili opravdu okupaci. To znamená po ulici jezdily Ruský tanky, my jsme jako kluci běhali a strhávali jsme dopravní značky, otáčeli jsme je, aby rusáci jezdili jiným směrem.“

Jakub: „Od mala ho víc než škola zajímal sport. Přesto si chtěl po vyučení si chtěl dodělat maturitu, proto se přihlásil na Střední školu ekonomickou. Nevydržel tam ale dlouho...“

J. Malý: „Začalo září, to mi bylo 21 let, šel jsem na první hodinu a první hodina byla hodina ruštiny a ta učitelka říkala „zdrastvujtě tvarišči“ a ted'ka začala na nás mluvit hnedka rusky jo a ve mně se to úplně takhle sevřelo a řekl jsem tak teda ne, to už opravdu nedám a vstal jsem v tý první hodině na tý škole kam jsem se a řekl jsem „dosvidanja tvarišči“ a šel jsem a opustil jsem tu třídu.“

Vojta: „Byl to moment, kdy se definitivně rozhodl pro emigraci. Zařídil si výjezdní doložku do Jugoslávie a odjel s kamarádem vlakem přes Maďarsko. Přejechal přes hranice, se ale neobešel bez potíží.“

J. Malý: „Ted'ka se otevřely dveře a přišla celní a pasová správa, ukažte dokumenty, ten vlak stál na hranicích (jo, tak jak to znáte z těch filmů). A vzali moje papíry, ted'ka odešel, vrátil se s mým pasem a s mýma papírama a říkal: „Vystupte si z vlaku, není v zájmu ČSSR abyste opustil naše území.“ Takže jsme vystoupili z toho vlaku, vlak jel dál a my jsme stáli na slovensko-maďarskejch hranicích a řekli jsme si: A co bude dál?“

Jakub: „Jindřich Malý si naštěstí uvědomil, že jeho otec pracuje v armádním tisku a neváhal to na pohraničníky použít.“

J. Malý: „Řekl jsem dobrý den soudruhu, kapitáne, nebo majore. To muselo dojít k nějakému omylu, můj táta pracuje pro armádu, to je nějaký nedorozumění a tak dále.“

Jakub: „Tahle finta mu prošla. A chystal další...Po týdnu v Jugoslávii si pod záminkou, že se chce podívat do Alp, zařídil tranzitní víza přes Rakousko a západní Německo.“

Vojta: „Koupil si lístek na autobus ze Záhřebu do Mnichova. Do Československa se ale rozhodně neplánoval vrátit. Na rakouských hranicích ovšem zase dostal strach.“

J. Malý: „Aby mně někdo nevytáhl z toho autobusu jo, protože jsi byl zvyklej na to, že prostě přejíždět hranice je něco co se vlastně nesmí jo. To si nedovedete možná dneska ani představit, já jsem se tam třepal. A ten to takhle prošel, podíval se do těch pasů a autobus jel jo a já jsem usnul a ráno jsem se v 7 hodin vzbudil v Mnichově na autobusovém nádraží. A byl jsem na druhý straně hranice.“

Jakub: „V Německu zůstal. Rychle se naučil jazyk a splnil se mu sen. Získal práci v lyžařské firmě.“

J. Malý: „*To byl můj svět jako, to byl ten hezkej svět, kterej v tom mládí prožíváš. To že můžeš volně cestovat a jet kamkoliv.*“

Vojta: „Na otázku, co by vzkázal budoucím generacím, nám pan Malý odpověděl:“

J. Malý: „*To co dělám já, tak jsem za to zodpovědněj a když to budu dělat správně a dobře a co nejlíp, tak tím ovlivním ten makrosvět. Čili se snažím žít podle nějakých pravidel, podle nějakých norem a dělat to co umím co nejlíp, protože tím ten můj svět budu rozšiřovat.*“